

El rusc

El suplement dominical d'un diari barceloní va publicar, fa unes setmanes, un reportatge sobre els microhabitatges, que cada cop abunden més. Presentava el cas d'una noia, traductora de professió, que viu i treballa en un espai de 14 metres quadrats, que inclou la cuina, el bany, etc. Tenia el llit situat sobre la porta d'entrada, d'una banda penjat del sostre i de l'altra encastat a la paret. Per enfilars'hi, havia improvisat una escala posant un peu en una cadira, l'altre a la pica de la cuina, l'altre sobre la nevera, etc. Per aquest espai, la llogatera pagava més de 230 euros al mes. Deia que preferia viure sola en aquestes condicions que viure en un pis compartit. Dies abans, havíem sentit en un debat televisiu com un arquitecte defensava els apartaments mínims amb arguments sociològics. Afirmava que són els que s'adapten més a les necessitats de la vida actual, en què moltes persones viuen soles o amb parella i sense fills, etc. Sort que, a la fi, almenys tenia l'honestedat d'afegir els arguments

El bloc incendiat a Empuriabrava no tenia escala d'emergència perquè l'edifici fa 27,5 metres i és obligatori a partir de 28.

econòmics, relacionats amb el preu de l'habitatge i amb la llei del mercat, que són la raó autèntica de tanta estretor i esquifidesa. Diumenge, els microhabitatges van tornar a ser notícia. Es va calar foc en un bloc d'apartaments d'aquesta mena, a Empuriabrava. Hi va haver tres morts, persones que es van llançar al carrer per l'única finestra del seu apartament per fugir del foc i de l'ofec. A més, hi va haver diversos ferits. No hi havia escala d'incendis, tot i que l'edifici té onze plantes, perquè fa 27,5 metres d'altura i només és obligatori a partir de 28. L'endemà, l'alcalde del municipi es va esforçar a deixar ben clar que a l'edifici tot era legal, correcte i ajustat a dret. No en dubtem pas. Aquesta construcció escarransida, aquesta hipereplotació del metre quadrat, aquests ruscs destinats a l'habitació humana són dissenyats per arquitectes i beneïts pels legisladors, obedients tots al capital, que treu un bon rèdit de tant d'encongiment. Qui paga mana, no cal dir-ho.